

MONICA Nieuwenhuijse - Thijsen

W *in de*
WOESTIJN
van de beproeving

MONICA Nieuwenhuijse - Thijsen

W *In de*
WOESTIJN
van de beproeving

Twee vriendinnen
Dezelfde gevangenis
Een onmogelijk dilemma
Een waargebeurd verhaal uit Eritrea

EEN UITGAVE VAN **SDOK**

Voorwoord

Elke dag maken we als mens zo'n 30.000 keuzes.
Sommige beslissingen zijn eenvoudig, andere complex.

In Eritrea zitten honderden christenen in extreme omstandigheden gevangen. Zij staan elke dag voor een uiterst moeilijke keuze. Als ze een handtekening zetten onder een formulier waarin ze Jezus verloochenen, mogen ze naar huis. Als ze weigeren, blijven ze gevangen en volgen er vreselijke martelingen.

Tijdens een recente reis voor SDOK ontmoette ik Ajana en Lya. Zij zaten jarenlang gevangen en kregen deze keuze keer op keer. *In de woestijn van beproeving* is hun waargebeurde verhaal.

Mijn gebed is dat dit verhaal u dichterbij de situatie van Eritrese christenen brengt - en misschien ook wel dichterbij uzelf.

Monica.

MONICA Nieuwenhuijse - Thijsen
Auteur van o.a. 'Een zeker man had een vijgenboom' en bestuurslid van SDOK.

GEVANGENIS *Eritrea – 2016*

Lya

De hitte in de metalen zeecontainer is verstikkend, maar het is de kou van eenzaamheid die mijn ziel verplettert. **‘Waarom, o God? Waarom heeft u mij verlaten?’** Mijn geloof is verdwenen als rook in de wind. **Had ik wel geloof? Heb ik me niet van alles ingebeeld?**

Weer roep en schreeuw ik tot God. ‘Kom terug, alstublieft! Help mij! Wees bij mij. Heere, ik heb U nodig! Laat me weten dat U er bent, dat U mij kent...’

Ook nu is Zijn zwijgen weer het antwoord. Alsof Hij voor een tijd een stille toeschouwer is geweest die zich tenslotte heeft omgedraaid om voor altijd bij mij weg te gaan. Reus Angst is er wel. Hij is er altijd en ook nu komt hij aanstormen. Hij springt boven op me, grijpt me beet en sleurt me mee zijn duisternis in. Deze reus is mijn metgezel geworden en weigert mij te verlaten. Angst brengt wanhoop in plaats van hoop. Benauwdheid in plaats van lieflijke tegenwoordigheid. Ik ben bang. Zo ontzettend bang!

Steeds zie ik het duister van de dood op me afkomen. Ik ben bang dat als ik sterf, ik sterf zonder Degene voor Wiens Naam ik gevangen zit in deze metalen zeecontainer in de woestijn. Ik heb nooit geweten hoe eenzaam de stilte zijn kan.

Ik voel me verlaten.

Met een meedogenloze grijns buigt de grijpende schaduw van de dood zich over me heen.

Als de dood komt zal Hij, voor Wie je hier zit, er niet voor jou zijn. Ík wel. Ik wacht je op...

‘Ga weg’, fluister ik en draai me om, maar hij raakt me aan, zodat ik begin te gillen.

‘Pas op!’ roept Ajana. ‘Pas op voor het gloeiendhete metaal!’

Ik kijk naar de schemerduistere wand van de container en voel de hitte van de vlammen die nooit doven zullen.

Ik zou willen huilen, maar de stilte heeft ook al mijn tranen meegenomen.

Naast me hoor ik dat Ajana weer bidt. Haar stem is een fluistering van hoop en vertrouwen. Met alles wat in me is wil ik haar woorden omarmen. Haar liefde voor God wordt elke dag sterker, dwars door de beproevingen, martelingen en het lijden heen.

God is dicht bij haar. Wél bij haar.

Ik probeer alles in herinnering te halen wat ik eens heb ervaren.

Zijn liefde, Zijn woorden, Zijn genade... Zijn offer voor mij.

Mijn buigen voor het kruis en Zijn verzoenende bloed dat mij bedekte. Mijn ziel die opsprong van vreugde, maar ook de angst die niet veel later op bezoek kwam en een kamertje huurde in mijn hart. *Ze zullen je eens komen halen...*

Eens kwam sneller dan gedacht.

In het begin van onze gevangenschap heb ik me, toen alles steeds stiller werd, een poos op de been gehouden door me op te trekken aan het geloof en de hoop van mijn lieve vriendin die hier naast me ligt.

Maar de zon is langzaam blijven dalen en op den duur ondergegaan, waarna de duisternis kwam en mij omhulde. Toen God vertrok, kwam de reus, die al tijden op mijn deur bonkte, in al zijn hevigheid binnen en nam heel mijn wezen in beslag. Hij is nu de grote aanwezige.

Zoals God dichtbij Ajana is, zo laat deze reus mijn bloed stollen, mijn hart bijna stilstaan en weer daveren. Angst... angst... angst... Ik roep. Ik blijf toch roepen naar de grote Afwezige. 'O, God, ik ben zo bang. Zo ontzettend bang!' Ik buig mijn hoofd en luister naar Zijn zwijgen.

Ajana legt haar hand op mijn schouder. Ze fluistert in mijn oor. Haar stem is krachtig, ondanks haar zwakheid. 'De Heere is dicht bij je! Hij draagt je! Ik weet het zeker, ik voel het en ik ervaar het.' Haar rug bloedt, haar wangen vertonen blauwe plekken van de slagen, haar voeten zijn gezwollen door de martelingen, maar haar ogen zijn zacht van Zijn liefde.

'Niet bang zijn', zegt ze. 'Je weet toch wat Hij zegt? *Wees niet bevreesd, want Ik ben met u, wees niet verschrikt, want Ik ben uw God. Ik sterk u, ook help Ik u, ook ondersteun Ik u met Mijn rechterhand, die gerechtigheid werkt.*'

Ik zwijg en schud mijn hoofd.

En dan gaat de metalen deur van de container knarsend open. We houden onze handen voor onze ogen vanwege het verblindende licht dat weerkaatst op de metalen wanden. Twee duistere gestalten stappen binnen. Ze trekken ons omhoog en duwen ons naar buiten. Ze zetten ons neer op onze blote voeten op het gloeiendhete zand van de woestijn. 'En lopen', zeggen ze. 'Lopen!'

Door onze bewegingen over de miljarden gloeiendhete glaskorrels die in onze bloedende voetzolen branden, lijkt het alsof we dansen.

Ja, Ajana danst. Ze danst met God.

En ik? Ik dans zonder God. Ik dans met de dood en hoor zijn duistere lach omdat hij me bijna komt halen. En dan tuimel ik weg in de duisternis en gil ik omdat ik niet sterven kan en niet sterven wil.

Ajana

De pijn is ondraaglijk en klimt omhoog, van mijn bloedende voetzolen naar mijn kuiten, mijn heupen, mijn buik en mijn hoofd. Al mijn zenuwen staan in brand en ik spring en hup heen en weer. Ik kijk omhoog naar de zon. Het licht is oogverblindend. Ik sluit mijn ogen en dan begint er in mijn hoofd een lied te zingen met zachte zoete tonen. *The Lord is my Shepherd, I shall not want...*

Mij zal niets, *niets* ontbreken... Hij pakt me op, tilt me omhoog en draagt mij in Zijn armen. En dan mag ik slapen aan Zijn borst. Heel diep slapen. De pijn is weg, het kwaad is verdwenen. Er is alleen liefde en licht. Ben ik nu bij Hem die mijn ziel liefheeft? Is het lijden nu al voorbij?

Liefde, er is alleen maar liefde overgebleven en in deze oceaan zwem ik. Mijn hart kan de gelukzaligheid bijna niet dragen. *Zalig zijn zij die vervolgd worden om de gerechtigheid...* Ja, zalig, dat ben ik. Door Hem en om Hem en met Hem. Ik houd Hem die mijn ziel liefheeft vast en laat Hem niet gaan. Dronken van Zijn liefde zink ik weg.

Als ik mijn ogen open, lig ik weer in de metalen kist en ligt de verstikkende hitte als een zware deken over me heen.